

Hồi thứ sáu

Thảm hình dưới mái tranh

Một tháng thời gian như nước chảy qua cầu. Hoa sĩ Kiệt suốt ngày đêm tại thạch động nơi “Thiên hà nhai” khổ luyện “Băng Hồn Chuông”, võ công của chàng vốn đã có căn cơ, lại qua thêm một tháng chuyên cần luyện tập một tuyệt học hảo hữu thế gian, nhờ đấy mà võ công của chàng tiến triển một cách thần tốc.

Giữa một đêm trăng tỏ, Hoa sĩ Kiệt đang lúc luyện “Băng hồn chuông” chợt nghe một giọng nói thật khê nhưng rõ ràng từng chữ một vọng vào tai:

- Hoa sĩ Kiệt, chiêu thế cùng khẩu quyết “Băng hồn chuông” ngươi đã thuộc lâu, chỉ có hỏa hầu còn kém mà thôi, ngươi cứ khá chuyên cần tập luyện, tự nhiên công lực sẽ không ngớt tăng gia, đêm nay ngươi có thể rời khỏi nơi đây được rồi!

Giọng nói thoáng ngừng lại giây phút rồi tiếp:

- Trên nẻo giang hồ gai chông mờ mịt, không thiếu cạm bẫy gian trá hung hiểm, người khá lưu tâm, một tháng quả duyên đến đây đã đứt, mong hãy bảo trọng, ân thù hai ngả vẹn đôi, mới đúng là bản sắc của đại trượng phu, nhớ ghi lấy, sửa soạn rồi đi thôi!

Hoa sĩ Kiệt vội quỳ lạy dưới đất ngậm ngùi đáp:

- Mong ân nhân cứu mạng cùng truyền dạy tuyệt nghệ. Hai trọng ân ấy quyết khắc ghi mãi và báo đáp có ngày! Suốt tháng trời gần gũi bên ân nhân, tuy cách nhau gang tấc nhưng dường tượng diệu vợi chân trời, chẳng bao giờ chiêm ngưỡng được đại dung, khẩn mong ân nhân cho kẻ dưới được biết rành tên tuổi để tạc ghi vào tâm khảm!

Giọng nói khe khê lúc nãy lại vang lên:

- Xin mau đứng dậy, giữa ngươi và ta không phải là danh phận thầy trò, chỉ điểm cho ngươi đôi pho chuông pháp có đáng chi, đã lâu rồi chưa dùng đến, ngươi cứ tạm gọi ta là “Băng Hồn” vậy!

Hoa sĩ Kiệt từ từ đứng dậy, nhủ thầm:

“Hai mươi năm trước, dang rúng động giang hồ có ba nam hai nữ trong bọn có một vị nữ nhân giả hiệu “Băng Hồn tiên cơ”, có lẽ là vị nữ lang này!”.

Chàng vội cất cao giọng hỏi:

- Lão tiên bối có phải là “Băng Hồn tiên cơ” mà hai mươi năm về trước, phương danh đã lừng lẫy khắp giang hồ đấy chẳng?

Đối phương bỗng vụt cười khanh khách đáp:

- Tuổi ta còn nhỏ hơn cả ngươi, gọi ta là lão tiên bối thật chẳng dám nhận rồi!

Người muốn thấy ta lắm chẳng, ta đọc cho người nghe bốn câu thơ, nếu người ngộ ra được, là có thể đến đây tìm ta.

Hoa sĩ Kiệt hỏi tiếp:

- Xin cô nương cứ cho nghe bốn câu thơ ấy!

Giọng cười liên ngưng ngang, tiếp theo đây là một giọng ngâm trầm trầm vang lên:

Giữa muôn ngàn thế giới

Đều bạc trắng một màu.

Khi trắng vàng chiếu đỉnh

Trên đá suốt trong veo!

Hoa sĩ Kiệt nghe xong nhắm đi nhắm lại mấy lượt, nghĩ mãi chẳng ra, đành gượng cười lên tiếng:

- Cô nương, bốn câu thơ ấy quá huyền diệu, tại hạ biết nơi nào mà tìm?

Nhưng đối phương vẫn im lìm không đáp, Hoa sĩ Kiệt đợi một lúc, lại lên tiếng hỏi, vẫn chẳng có hồi âm, chàng cảm thấy lòng mình bàng hoàng như vừa mất đi một vật gì, chán nản nhấc bước rời khỏi sườn núi “Thiên Hà”, ...

Chàng vừa đi vừa hồi tưởng lại chuyện ngày qua, một người con gái bí mật chưa hề biết qua mặt mày, dùng phép “truyền âm nhập nội” truyền thụ cho chàng một mớ võ công siêu việt, nhưng chẳng hiểu vì sao nàng lại không cho chàng thấy mặt? Nàng lại tự xưng là “Băng Hồn” phải chăng là Băng Hồn tiên cơ?

Nhưng Băng Hồn tiên cơ đã từng nổi danh hai mươi năm về trước, so về tuổi tác, nàng đến giờ đã không dưới 50, cơ sao lại bảo là nhỏ tuổi hơn chàng?

Thế thì nàng là ai?...

Chàng lầm lũi bước đi trong sự miên man nghỉ ngơi cho đến nỗi rời khỏi sườn núi Thiên Hà, và đặt chân lên đường cái quan từ lúc nào chẳng hay biết!

Chàng tần ngần đứng lại nghĩ tiếp:

“Lần này ta tái xuất giang hồ, công việc trọng yếu nhất bên mình là báo thù cho sư môn, phục hưng lại Nga Mi phái. Việc trọng yếu thứ hai là tìm cho ra cha mẹ chết sống ra sao cùng hạ lạc nơi nào. Cuối cùng là chiếu theo bốn câu thơ vừa rồi để tìm cô gái bí mật tên là Băng Hồn kia.

Nhắm tính thời gian, ngày của Ngũ Phụng hẹn mộng bảy tháng bảy đến làm cỏ chùa Thiếu Lâm chỉ còn cách tháng là đến rồi.

Chàng thấy cần phải sớm đem hung tin ấy đến Tung Sơn thông báo cho chùa Thiếu Lâm hay hầu kịp thời chuẩn bị ứng phó.

Cuộc hành trình đã quyết định, chàng giở hết tốc lực khinh công rẽ đường bằng

mình về hướng Tung Sơn.

Trời lúc ấy vào khoảng canh ba, trên quan lộ vắng vẻ, một dáng người vùn vụt để cố nuốt lấy đoạn đường dài.

Với trình độ công lực của chàng hiện tại, không đến một giờ sau, chàng đã vượt hơn mấy mươi dặm xa.

Hoa sĩ Kiệt trong lòng rất cao hứng, chàng không ngờ chỉ một tháng thời gian luyện tập nơi sơn động, võ công đã tiến triển một cách phi phàm đến thế.

Tinh thần chàng vì đẩy phấn khởi cực cùng, hùng tâm ngất ngất bốc dậy ở nội tâm, chàng không sao dần chế được, ngựa cổ phát lên một chuỗi hú dài lạnh lạnh.

Giọng hú hào hùng lồng lộng giữa không gian lan tận xa khắp bốn phía sơn lâm ba ngàn dặm như bất tuyệt.

Và chừng như vẫn chưa phát tiết được hết lửa hận thù trong tâm khảm, chàng lại ngựa cổ nhìn trời cao, ca to lên một bài ca hùng tráng:

Diệt sư hủy phái hê, thù sâu tợ bể,

Thù sâu tợ bể hê, khó thể phôi pha!

Trời mây bao la...

Hận thù sâu xa!

Mang nặng sự hê, thể sống thác

Thái Sơn xem nhẹ tựa lời ca!

Hoa sĩ Kiệt cất cao giọng ca đi ca lại bài hát mình vừa sáng tác, đôi chân vẫn một mực phóng nhanh chẳng hề lơi bước,

Ca đến chỗ xúc động tâm tình, nước mắt chàng hoen mờ cả đôi mắt rơi lã chã xuống đôi má không sao dần chế được,

Bất thân...

Chân chàng như vừa chạm phải vật gì mềm xựa, tiếp theo đấy tiếng một người rên lên “Ồi chao!”

Hoa sĩ Kiệt giật bắn mình vội cúi xuống nhìn, té ra chàng trong lúc chạy nhanh bất cẩn vấp lên một người đang nằm ngủ trên mặt đường.

Chàng lại vòng tay nhỏ nhẹ xin lỗi:

- Thật là chẳng phải, tại hạ vì một phút vô ý chẳng thấy, xin người tha lỗi cho!

Người nọ lồm cồm chỗi dậy, trợn mắt giận dữ nhìn chàng nạt bừa:

- Nhóc con, trắng tỏ đường rộng người ta ngủ lù lù một đồng to như thế mà mi chẳng nhìn thấy, trừ phi đôi mắt của mi mọc trong quần?

Bị đối phương “nạp” cho một hơi, Hoa sĩ Kiệt thật là dở khóc dở cười, chỉ còn cách vuốt giận, tươi cười giả lả:

- Tại hạ thật tình chẳng nhìn thấy, vả lại đâm trúng cũng chẳng nặng lắm!

Đối phương giận dữ quát:

- Mốc xì! Mi định đâm chết người ta mới cho là nặng phải không?

Trong lúc nói chuyện từ nơi miệng người ấy, một hơi rượu nồng nặc bay ra theo lời nói.

Hoa sĩ Kiệt nhíu hăn đôi mày kiếm, tiếp lời:

- Huynh đài có lẽ uống say rồi chắc? Tại hạ đã xin lỗi người năm bảy lượt rồi kia mà!

Người nọ chừng như nổi nóng, cất to tiếng:

- Lão tử dù có say cũng chẳng mắc mớ chi đến ngươi, ranh con mi xin lỗi suông mấy tiếng rồi huê hay sao?

Miệng nói tay cung, xê bước đến trước mặt Hoa sĩ Kiệt.

Dưới ánh trăng sáng vắn vật, lúc đó chàng mới kịp thấy rõ mặt mày đối phương là một cụ già tuổi trạc ngũ tuần, chiếc áo màu xanh đã rách te tua chẳng thành hình, râu ria đầy mặt, mày rậm mắt tròn, trên vai mang hai chiếc hồ lô tổ bố, tướng mạo vừa quái dị lại vừa hài hước vô cùng.

Nhìn thấy bộ dạng của đối phương, Hoa sĩ Kiệt lại lần nữa nhíu mày, đáp lời:

- Người ta lỡ vô ý đâm trúng một chút, ông làm gì mà hung hăng quá thế?

Lão già áo xanh trợn dọc đôi mắt hậm hực:

- Lão tử còn muốn xé xác mi ra nữa là khác!

Miệng nói bàn tay phải của lão nhẹ như chớp vung lên “bốp” một tát tai chất chứa in thẳng cánh lên má của Hoa sĩ Kiệt khiến chàng lăn tròn dưới đất luôn mấy vòng.

Chàng lồm cồm chỗi dậy, ngẩng người ra nghĩ thầm:

“Sao mình lại vô dụng đến thế? Đối phương chỉ đánh có một tát tai là văng chúi hơn năm thước, võ công của đối phương...”

Chàng còn đang ngẩn ngơ bất định, lão già áo xanh chỉ thoáng động thân hình, đã biến đâu mất.

Hoa sĩ Kiệt hết sức kinh ngạc, vội xoay mắt nhìn theo vừa kịp thấy bóng người hoa lên trước mặt, liền nghe một luồng kinh phong đột kích phía sau lưng.

Chàng hốt hoảng vội dùng ngay thân pháp “Độn ảnh mê tung” xé mình định tránh qua ngọn kinh phong của đối phương từ sau lưng đột kích tới.

Ngờ đâu, thân hình mới vừa chớp động, sau lưng chàng đã bị tống trúng một quyền thẳng thớm, chúi nhủi ra trước hơn bốn thước xa.

Hoa sĩ Kiệt vội lật mình đứng dậy ngay, mò soát khắp người, lạ thay không một chút thương tích chi, nhưng hai mắt đờn đờ đã khiến Hoa sĩ Kiệt lửa giận bùng

sôi, thét lên như sấm:

- Lão già dịch sao mà ngang quá thế? Tại hạ vô ý đâm trúng một chút, ngươi đã tay đâm chân đá rồi...

Chẳng đợi Hoa sĩ Kiệt dứt lời, lão già áo xanh đã cất cao tiếng cười hô hố cất dứt lời chàng:

- Nhóc con mạng lớn đấy, lão tử đánh mi hai chưởng chẳng chết mà chỉ gãy ngựa mà thôi, hả hả...

Hoa sĩ Kiệt giận không sao chịu được mắng to:

- Ông đừng có vội ngông cuồng quá đáng, Hoa sĩ Kiệt này không phải là kẻ dễ cho ông hiếp bức đâu!

Lão già áo xanh tròn tròn đôi mắt, bắn ra hai làn nhãn tuyến chớp ngời, hừ to một tiếng quát lại:

- Thế nào? Lão tử “đớp” cho mi hai quyền vẫn chưa phục đấy à! Có bản lĩnh cứ việc đem ra thi thố để lão tử thưởng thức thử!

Hoa sĩ Kiệt vốn là kẻ hiểu sách biết lễ, nhưng cá tánh cao ngạo càng cường, bị lời khiêu khích của đối phương khác nào khơi động tiềm năng của bản tánh khiến chàng dù muốn nhịn dần cũng không sao kiềm chế được.

Sau một tiếng thét lớn, hai tay chàng đã vung ra một chiêu “Phân hoa phát liễu” quét vào hông đối phương.

Lão già áo xanh cười lên hô hố, đôi cánh tay ung dung quạt ra một thế “Tiền môn cự lang”, nhẹ nhàng chẹn phá chưởng phong như sóng cuộn của Hoa sĩ Kiệt vừa ập đến!

Hoa sĩ Kiệt đã phân nào cảm thấy kinh ngạc qua tài nghệ của đối phương, chàng vội vận công lên song chưởng, một chiêu “Bãi vân kiếm nhật” với chín thành công lực tủa ra như sấm sét, xĩa thẳng vào ba yếu huyệt trên ngực địch thủ.

Lão già áo xanh cười lạt một tiếng, chậm chạp nhấc tay trả lại một đòn “Bế song yểm nhật” hóa giải nhẹ nhàng chiêu thế độc môn của chàng.

Hoa sĩ Kiệt càng thêm kinh ngạc, thừ người đứng một chỗ quên cả ra tay...

Vì hai chiêu rồi, chàng đã được Ngô Tịnh chân nhân dày công trui luyện suốt năm năm trời trên đỉnh Nga Mi, sau lại qua sự chỉ điểm thêm của cô gái thần bí nơi triền núi Thiên Hà đã có đến bảy thành hỏa hầu, uy lực phải đâu chẳng cường mãnh, thế tại sao đối phương chỉ dùng một chiêu thật chậm rãi lại hóa giải một cách nhẹ nhàng, khiến Hoa sĩ Kiệt ngẩn ngơ không sao hiểu nổi.

Đang lúc Hoa sĩ Kiệt trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe đối phương quát to:

- Nhóc con sao chẳng ra tay nữa?

Bản tánh trời sanh cao ngạo, dễ đâu chịu đựng nổi sự khinh thường của đối phương như thế, Hoa sĩ Kiệt thét lên một tiếng, chiêu “Thái sơn áp đỉnh” kẹp theo một luồng kinh phong như thế núi đổ nghiêng chụp xuống đỉnh đầu kẻ địch.

Lão già áo xanh vội dùng ngay thân pháp “Xảo yển phiêu thân” lật mình như cánh én chớp mỗi lượt thoát ra khỏi vòng kinh lực đang tủa xuống.

Hoa sĩ Kiệt ngâm khen ngợi khôn cùng:

“Khinh công của đối phương quả phi thường, hiển nhiên là võ công của lão cao thâm khó tưởng...”

Lão già áo xanh tháo lấy một chiếc hồ lô rượu trên lưng xuống, chễm chệ ngồi xuống phiến đá bên đường, ngửa cổ tu một hơi dài, đoạn chậm rãi đứng dậy cất tiếng:

- Nhóc con nếu quả còn dư hương hãy biểu diễn thêm vài ngón cho lão tử xem chơi!

Hoa sĩ Kiệt quét mắt nhìn lên phiến đá lão già đang ngồi thấy hai mông lõm xuống mặt đá trên hai tất sâu, trong lòng càng kinh sợ, nhủ thầm:

“Lão già quái này nội lực thật quả hùng hậu! Đường như đối với lão ta chẳng có ác ý, lão là ai?”

Thấy chàng cứ đứng tần ngần mãi chẳng ra tay, lão già áo xanh cười rống lên:

- Tiểu tử nếu chẳng động thủ, hãy ráng mà đỡ chiêu “Hậu sơn đã hổ” này của lão tử, nhìn rõ đấy!...

Thân hình lão liền đó chớp lên như đại bàng xé gió phóng thẳng đến sau lưng của chàng, nhưng khi vừa sắp sửa tông vào người chàng, động tác của lão bỗng từ từ chậm lại.

Nhãn lực của Hoa sĩ Kiệt cực kỳ nhạy bén, mỗi chiêu thế cử động của đối phương đều không sao thoát khỏi mắt chàng, đối phương vừa biến thế, chàng đã vội xoay người phóng chưởng hoá giải, nhưng chàng không sao tránh được một chưởng nện thốc vào lưng.

Nhưng ngọn chưởng đánh lên rất nhẹ nhàng, Hoa sĩ Kiệt thoáng kiểm điểm châu thân, thấy chẳng có chi thương tích tuy thế cũng không khỏi tái sắc kinh thần.

Lão già áo xanh cười lên hô hố khó thương:

- Nhóc con, “ăn miếng” mà lị, mau tấn công đi chứ!

Hoa sĩ Kiệt thông minh tuyệt thế, sau phút sững sờ, vội xuất một chiêu “Hắc hổ oát tằm” năm ngón tay câu lại như năm vuốt cộp chộp vồ tới...

Đối phương đứng im một chỗ chẳng tránh né, tay phải nghiêng nghiêng giở lên động tác vô cùng chậm chạp với chiêu thế “Hoành đoạn toạ sơn” vững vàng như tòa núi chắn ngang chặn nghẹt thế chộp của chàng không sao tiến công được.

Hoa sĩ Kiệt quan sát kỹ lưỡng chiêu thế phản kích của đối phương đã thuộc được ba thành.

Bất thần...

Lão già áo xanh quát lên một tiếng như sấm động, chốc người lên cao, lại một chiêu “Hậu sơn đã hổ” lần nữa tái công Hoa sĩ Kiệt.

Đã hiểu rõ dụng ý của đối phương, Hoa sĩ Kiệt lần này vững lòng quan sát thật tinh tường thế công cũng như lối thủ của chiêu thế đối phương và sau mấy lần kẻ công người đỡ lão nhân áo xanh mới chậm lại thân hình, cười lên hô hô:

- Nhóc con hãy đem “Băng Hồn Chương” ra đối kháng thử, xem được mấy thành hỏa hầu?

Hoa sĩ Kiệt đến lúc này mới bàng hoàng vỡ lẽ, té ra lão nhân trước mắt, cốt ý đón chàng nơi đây để thử xem tài nghệ cùng ngâm chỉ dạy chàng thêm võ công phòng thân.

Chàng băn khoăn thâm hỏi lấy lòng:

“ Nhưng vị áo xanh này là ai? Cùng ta có chi quan hệ mà chỉ dạy võ công cho ta?”

Mãi mê suy nghĩ chàng quên cả ra tay khiến lão già áo xanh không đợi được, hét lên:

- Nhóc con còn chưa ra tay , thời gian chẳng sớm đâu, lão tử còn phải đi xem một vở tuồng cực lạc nữa chứ!

Tiếng quát tháo của đối phương khởi động lòng háo thắng sẵn có trong người, Hoa sĩ Kiệt sang sảng cất lời:

- Lão tiên bối tiểu tâm đấy nhé!

Miệng chàng lẩm nhẩm đọc lại khẩu quyết của Băng Hồn Chương, tay phải chậm chậm nhấc lên, từ những kẻ tay của chàng lờ mờ bốc ra một lớp khí trắng kệp theo một hơi lạnh cực cùng tỏa thẳng vào chỗ đối phương...

Vẻ mặt chàng rắn lại, chăm chú nhìn vào mặt đối phương, chờ một phản ứng không phải là lập tức thu tay triệt chương ngay!

Nhưng tình thế đã vượt ngoài ý liệu của chàng, lão già áo xanh vẫn xếp bằng ngời yên trên phiến đá, thần thái trang nghiêm như lão tăng nhập định.

Độ giây phút sau, cụ già áo xanh khẽ mấp máy môi bảo chàng:

- Hãy tăng thêm hai thành chân lực thử xem!

Hoa sĩ Kiệt y lời, vận tụ nội lực đưa thêm hai thành chân lực vào tay...

Liên khi ấy hơi lạnh tỏa ra bốn phía càng lúc càng dữ dần, mừng tượng như toà núi tuyết ập thẳng đến kẻ địch.

Đôi mắt chàng vẫn không ngớt dán lên khuôn mặt lão già, thấy từ trên đỉnh đầu của lão bốc lên một luồng nhiệt khí, mồ hôi trên mặt vả xuống như mưa, nào phải trạng thái con người bị lạnh!

Lòng háo thắng của tuổi trẻ càng dâng, chàng thét lên một tiếng trợ uy vận toàn sức dốc vào thế chương, tay phải lập úp từ trên võ mạnh xuống...

Chàng định bụng với thế chương ấy, đối phương thế nào cũng phải nhảy tránh ra xa.

Bất ngờ, chàng định khi xoay nhanh lòng chưởng hướng chuẩn vào mục tiêu, lão già áo xanh vụt thét lên:

- Nhóc con mau tránh ra xa!

Hoa sĩ Kiệt ứng biến rất thần tốc, vội thu chiêu tràn mình lách sang cạnh năm thước!

Phụt!... ào ào...

Một luồng sáng hồng rực ngời như lửa hỏa diệm sơn nhưng thoáng đó liền tắt mất, nơi chỗ Hoa sĩ Kiệt vừa rời khỏi, cỏ cây cháy nám như vừa qua một trận hỏa tai.

Lão già áo xanh lúc ấy mới thở phào một hơi dài lên tiếng:

- “Băng Hồn chưởng” của nhóc con mới được năm thành hỏa hầu, khá thận trọng đừng nên dùng chiêu pháp “cương chống cương”!.

Hoa sĩ Kiệt kinh hãi đến da lưng toát mồ hôi, may là lão già không ác ý, lên tiếng cảnh báo trước cho chàng kịp thời tránh né, bằng không, với ngón đòn cứng chống cứng của chàng vừa rồi tất đã bị trọng thương chẳng còn!

Lão già áo xanh lại nâng hồ lô rượu ừng ực tu luôn mấy hơi đánh khà một tiếng khoan khoái, đoạn ngược đầu nhìn màu trời, lẩm bẩm lấy mình:

“Trời đã gần canh tư, đúng là lúc vỡ tuồng hay đang khai diễn, mau rời nơi đây kịp thời đến xem để tiêu khiển cái đêm dài vô vị này!”

Dứt lời, chẳng buồn nhìn Hoa sĩ Kiệt, quay người hướng lên đại lộ ngênh ngang cất bước đi về phía trước.

Hoa sĩ Kiệt đưa mắt nhìn lên phiến đá chỗ cụ già ngồi khi nãy, thấy đá hơn ba, bốn tấc sâu, chàng không khỏi ngạc nhiên nhủ thầm:

“Vị quái nhân áo xanh không những khinh công chiêu thế dị kỳ mà nội lực hùng hậu của ông, đương kim võ lâm chưa chắc đã sánh kịp! Cứ xem dáng cách của ông đổ rượu như nước ừng ực qua vò này đến vò khác nếu không phải vị kỳ hiệp “Phong trần Túy Khách” mà hai mươi năm trước danh lừng thiên hạ còn ai?”

Càng ngẫm nghĩ càng nghĩ quyết đối phương chính là Phong Trần Túy Khách, chàng vội nhắc mắt nhìn lại, thấy lão già áo xanh.

Đã thế ông còn cất tiếng nhừa nhựa ca to:

Tĩnh tĩnh say say... Một cuộc đời

Nhớ thương hờn hận chẳng hề nguôi...

Phong trần lặn đạn phai màu tóc

Mòn gót phiêu du hết kiếp người

Cóc cần sự nghiệp cùng thân thế,

Bầu rượu lên vai cũng đủ rồi!

Giọng ca thê thiết nghe buồn nhiều hơn vui, Hoa sĩ Kiệt không khỏi lạ lùng thâm nghĩ:

“Bên ngoài lão mừng giận vô chừng, say sưa túy lúy dường như là một con người vô tư vô lự, không ngờ trong lòng ông chứa lắm âu sầu”.

Lòng háo kỳ thúc đẩy, Hoa sĩ Kiệt liền triển dụng thuật khinh công đuổi theo lão già áo xanh.

Khoảng cách giữa chàng và lão già áo xanh không đến mười trượng xa, bộ pháp của ông lại bằng xiêu băng tở, thế nhưng Hoa sĩ Kiệt cố hết khí lực, đuổi theo hơn nửa giờ vẫn không bắt kịp.

Chàng rất mực kinh ngạc lắm bầm lấy mình:

- Lão già quái nầy không lẽ học được thuật “súc địa di hình”? Nếu chẳng thế, bộ pháp của lão đâu có phải là chạy vì sao ta lại đuổi theo chẳng kịp?

Lão già áo xanh bất thần dừng bước lại một cách đột ngột, Hoa sĩ Kiệt đang trốn chạy mau, không sao hãm bớt kịp tông thẳng vào người lão già, khiến chàng dội ngược ra sau, cơ hồ té ngửa xuống đất.

Hoa sĩ Kiệt hoảng hồn vội vòng tay tạ lỗi:

- Tại hạ vô ý chẳng thấy, dám mong lão tiến bồi thứ lỗi!

Lão già áo xanh không chút giận dữ trái lại cười hên hếch lên tiếng:

- Nhóc con say rượu rồi chắc, nếu không, có lẽ hai con mắt của mi mọc ngược dưới đũng quần thì phải!

Bị lão già mắng cho một hơi, Hoa sĩ Kiệt cười chẳng được mà khóc cũng không xong, cứng họng đứng trân một chỗ.

Lão già kỳ dị vụt sầm hấn nét mặt, dần giọng:

- Nhóc con, mi đuổi theo lão phu chi thế?

Hoa sĩ Kiệt vội cung kính gật đầu:

- Vâng! Vãn bối muốn đi xem để tăng thêm phần kiến thức!

Lão già áo xanh nhú hấn đôi mày rậm lác đầu:

- Tốt hơn hết là mi đừng đi, vì đến đây lại e gây thêm họa lớn, đến lúc ấy già nầy dù có choảng nhau đến bể hết cả hai chiếc hồ lô rượu trên vai, cũng chẳng cứu được mi!

Hoa sĩ Kiệt tò mò hỏi:

- Vở tuồng chi vui thế? Lão tiên bối có thể nói cho vãn bối biết được chăng?

Lão già kỳ dị lắc đầu lia lịa:

- Chuyện quái nhân quái sự nầy, làm thế nào mà “bật mí” cho mi nghe được?

Nếu mi nhất định đi theo cùng ta tất phải y theo hai điều kiện, ta mới bằng lòng cho đi theo!

Hoa sĩ Kiệt vội đáp:

- Vãn bối xin tuân theo tất cả, đừng nói hai điều kiện mà cho đến hai trăm chuyện vãn bối cũng bằng lòng!

Lão già áo xanh sắc mặt trở thành nghiêm trọng chậm rãi tiếp lời:

- Điều thứ nhất, bất luận gặp một người cũng không được kêu lên bằng trái lời là mạng mi khó toàn!

- Điều thứ hai, mi phải học cho kỳ thuộc chiêu thức công thủ của ta vừa sử dụng khi nãy, đồng thời phải học luôn phép “Súc địa di hình”, vạn nhất đối phương có phát giác ra chúng ta và đuổi theo, chúng ta mới có thể chạy thoát được.

Hoa sĩ Kiệt nhất nhất gật đầu:

- Vãn bối nhất định tuân theo tất cả chỉ thị của tiền bối!

Lão già áo xanh thở dài nói tiếp:

- Điều kiện thứ nhất ta e mi khó mà tuân theo, nhưng con người chết hay sống đã có sẵn định phần, cứ phó cho số mạng đen hay đỏ của mi vậy!

Lão già áo xanh than xong liền đem thuật “súc địa di hình” chỉ dạy cho Hoa sĩ Kiệt.

Chàng tập đi tập lại vài lượt đã học được 6, 7 thành.

Lão già áo xanh lại đem hai chiêu tuyệt học công và thủ “hậu sơn đả hổ” cùng “hoành đoạn tọa sơn” nhất nhất chỉ rành qua một lượt.

Hoa sĩ Kiệt tâm tính rất linh mẫn chuyên tâm học trong chốc lát, chiêu thức đã thuộc nhuần, hai người liền giở thuật thượng đẳng khinh công phóng nhanh về hướng Tây Bắc.

Trời độ năm canh, lão già áo xanh đưa Hoa sĩ Kiệt đến trước ngõ vào một thung lũng núi liền ngưng lại.

Hoa sĩ Kiệt vội đưa mắt nhìn vào thung lũng núi ấy, rất sâu và dài, nơi xa xa tận cùng của sơn cốc, một ánh đèn vàng vọt lơ mờ hắt ra ngoài.

Lão già áo xanh dùng phương pháp truyền âm nhập mật bảo Hoa sĩ Kiệt:

- Điều mà chúng ta muốn xem chính là người và việc trong căn nhà tranh nơi cuối cốc ấy! Mi nhớ phải coi chừng ta làm thế nào là làm thế nấy hiểu chưa!

Hoa sĩ Kiệt lẳng lặng gật đầu.

Chợt một luồng gió tanh phớt qua, Hoa sĩ Kiệt vừa nghĩ phải là muốn mưa ngay.

Chàng vội đưa mắt nhìn kỹ phía trước, không khỏi giật bắn mình suýt chút nữa kêu lên thành tiếng.

Vì trong thung lũng núi ấy, thấy người chất chồng như núi, xương trắng thành

đôi, một không khí âm trầm, khủng khiếp như bao trùm lấy cả toà thung lũng bao la nọ!

Hoa sĩ Kiệt kinh hãi nhủ thầm:

“Nơi đây là nơi nào, vì sao mà lăm xác người như thế?”

Giữa lúc chàng còn đang bàng hoàng suy nghĩ, lão già áo xanh đã bắn mình lao tuốt vào thung lũng...

Liên khi đó, một tiếng quát to đập dội vào tai chàng:

- Ai đó?

Âm thanh chấn động sơn cốc, lồng lộng dội lại hồi lâu chẳng dứt, đủ thấy kẻ phát ra tiếng nói có một nội lực hùng hậu kinh người.

Hoa sĩ Kiệt chợt dạ hãi thâm, vội đưa mắt nhìn lão già áo xanh thấy lão lệ như chớp chui vào đồng xác chết dẫu kín thân hình.

Chàng tuy rất đổi kinh mạng, nhưng cũng đành phải theo cử chỉ lão già áo xanh, chui vào đồng xác chết gần đấy, dùng xác chết đắp kín thân hình.

Vừa vạy theo đó một luồng kinh phong uy mãnh xé rít không khí ập tới kẹp theo một hơi nóng lạ kỳ.

Hoa sĩ Kiệt dán mình dưới xác chết, kinh hãi nghĩ thầm:

“Chưởng pháp chi mà lạ thế, cơ sao chưởng kinh quét đến đâu lại nóng kinh người đến đấy?”

Chưa kịp hết kinh ngạc, bỗng từ xa một bóng đỏ bay vút đến nhẹ nhàng như một vầng mây hồng, thuật khinh công của bà ấy quả thần tốc quá mức tưởng tượng của người.

Bóng đỏ vừa lướt qua khỏi chỗ hai người núp, một tiếng ngạc nhiên liền từ cửa miệng bóng nọ thoát ra :

- Lạ thật ! Rõ ràng thấy có bóng người vào thung lũng, lẽ đâu chỉ thoáng chốc lại biến mất ?

Bóng đỏ lượn qua lượn lại mấy lượt, liền quay mình phóng vào cốc.

Bóng đỏ vừa rời đi, lão già áo xanh liền nhồm người nhảy phốc dậy, lẳng lẳng phóng tuốt vào trong rừng sâu của thung lũng, Hoa sĩ Kiệt cũng nhanh chóng bám gót theo sau.

Hai người tiến sâu vào lòng cốc độ hai mươi trượng xa, thấy bóng đỏ xẹt nhanh vào gian nhà tranh có ánh đèn chiếu hắt ra kia.

Lão già áo xanh xé lấy nửa vạt áo dưới, trùm kín lấy mặt mày, đồng thời dùng tay ra dấu Hoa sĩ Kiệt cũng bao mặt y như mình.

Hoa sĩ Kiệt hiểu ý, đang lúc định xé lấy nửa vạt áo dưới, chợt có một bàn tay nhỏ nhả từ phía sau tai chàng chộp đến.

Hoa sĩ Kiệt hốt hoảng, vội xoay nhanh như cơn lốc nhìn lại. Và...

Sự việc trước mắt làm chàng thù người ra một chỗ !

Một cô gái áo trắng dung nhan cực kỳ xinh đẹp, không hiểu đến cạnh sau lưng chàng lúc nào, và lạ hơn nữa là nàng đã bị ai đó dùng một thủ pháp cực kỳ thần tốc điểm vào huyệt của nàng.

Bàn tay đang chộp trên vai chàng do đấy từ từ mềm nhũn không sức buông rơi trở xuống!

Bất thần !

Một giọng hú quái lạ từ trong cốc vọng ra, lão già áo xanh nhếch môi cười nhẹ, kéo vội cánh tay của Hoa sĩ Kiệt chui mình vào giữa một đồng cây người gần đấy, nín thở giả chết !

Thân hình hay người vừa chui khuất vào đồng xác chết một luồng kinh lực như cơn bão dữ cấp thời ập tới !

Sau một tiếng “ ối cha!” luồng kinh lực nọ lại tắt mất từ trong nhà tranh lao vọt ra một bóng áo vàng nhanh như tên bật nỏ, hấp tấp đỡ lấy thiếu nữ áo trắng bị điểm huyệt lúc nãy.

Tiếp theo đấy, từ một nơi khuất tịch trong cốc, năm bóng đen như năm tia chớp xẹt vút đến, thoáng mắt đã đến trước mặt áo vàng.

Bóng người áo vàng quát lên một tiếng trong trẻo:

- Đứng lại!

Năm bóng đen lướt đến như năm tia chớp kia đồng loạt tống ra một chưởng, chưởng kinh năm người hợp lại thành một, thế mạnh thác xô sóng cuốn ùn ùn ập thẳng đến đối thủ.

Bóng vàng khẽ lắc mình và với một thân pháp diệu kỳ vung tay nhắm ngay kinh lực của đối phương quật lại một chưởng đối kịch !

Sau một tiếng nổ dội rung sơn cốc, nơi vị trí bóng vàng đứng lúc nãy, bị đào sâu một lỗ khá to, nhìn lại đối phương đã biến đâu mất, năm bóng đen chưa kịp hết sức ngạc nhiên, thì...

Vèo ! vèo !...

Cùng lượt với ba tiếng xé gió vừa vang lên năm bóng đen cùng rú lên một tiếng thảm thiết, ngã gục xuống như năm cây thịt đổ.

Hoa sĩ Kiệt núp mình dưới những xác chết, thấy rõ từng chi tiết xảy ra trước mắt.

Chàng rất đổi kinh ngạc vô cùng, cảm thấy trong gian nhà tranh kia ẩn chứa nhiều sự bí mật phi thường và những nhân vật xuất hiện trong gian nhà tranh kia, võ công đều rất cao diệu khó lường mà thủ đoạn cũng vô cùng độc ác.

Lúc ấy bóng vàng lẹ thoăn thoắt giải huyệt cho thiếu nữ áo trắng xong, liền hỏi:

- Tỉ tỉ vì sao bị điểm huyệt như thế ?

Thiếu nữ áo trắng được giải huyết xong, liền đem tình hình thấy qua lúc này, thuật sơ lược cho bóng vàng nghe.

Hai người đều đồng thời lộ vẻ kinh ngạc, riêng thiếu nữ áo trắng đôi nhãn quang trong veo không ngớt soi mói khắp xung quanh thung lũng, dường như thấy chẳng có chi khả nghi thêm mới quay lại hỏi bóng vàng :

- Sư phụ chắc cũng sắp tới rồi, ngũ muội hãy đến cốc khẩu nghinh đón người, để ta sắp đặt lại mọi việc trong gian nhà tranh.

Bóng vàng gật đầu ưng thuận, nhất mình vọt ra cốc khẩu, thiếu nữ áo trắng quay người chậm rãi trở vào nhà

Lão già áo xanh chui ra khỏi đồng xác chết, phóng mình về hướng phía sau nhà, Hoa sĩ Kiệt cũng chẳng chút chần chừ bám theo phía sau như bóng đuổi hình, hai người nhẹ hơn cả chiếc lá, rồi đáp lên mái hậu của gian nhà tranh.

Lão già áo xanh mừng rỡ như con một cánh chui lòn qua lỗ hổng, chui mình vào giữa mái tranh của gian nhà, toàn thân hình được lớp tranh ở bên trên phủ kín.

Hoa sĩ Kiệt cũng vội y theo cách thức dấu mình vào giữa mái tranh đưa mắt theo những kẽ hở mái tranh nhìn xuống dưới nhà.

Nhưng chàng vô cùng thất vọng vì giữa căn nhà chỉ vốn vẹn có một ngọn đèn tờ mờ chiếu không đủ sáng được căn nhà!

Hoa sĩ Kiệt vội dùng thuật “Truyền âm nhập mật “ hỏi lão già áo xanh :

- Lão tiên bối thấy gì chẳng ?

Lão già áo xanh cũng dùng”truyền âm nhập mật” đáp lại:

- Đợi chút nữa là vỡ tuồng bắt đầu náo nhiệt, mi làm gì mà nóng thế ?

Hoa sĩ Kiệt rất bức rức trong lòng cảm thấy gian nhà tranh này rất quái lạ và bí mật, trong nhà trừ ngọn đèn ảm đạm đặt trên chiếc bàn con, ngoài ra không một vật gì, càng tăng thêm vẻ âm trầm và khủng khiếp !

Chàng thắc mắc không hiểu cô gái áo trắng lúc này đã rõ ràng chui vào nhà nhưng từ này giờ không thấy bóng dạng cô nàng đâu cả!

Đang lúc chàng không ngớt nghĩ ngợi, ánh mắt vô tình chạm lên bốn phía góc mái nhà, bắt gặp bốn thiếu nữ đang dán sát mình mai phục, cô nào cũng yêu kiều như hoa, chỉ có sắc phục khác nhau, ánh mắt họ không ngớt soi mói khắp bốn phía bên ngoài gian nhà, và eo ỏi trên đầu của mỗi người lúc nhúc vô số những con rắn li ti màu vàng ...

Hoa sĩ Kiệt ngậm kinh hãi cực cùng, liền tiếp rùng mình luôn mấy lượt.

Bỗng lúc ấy, cánh cửa gian nhà tranh”kẹt” lên một tiếng và mở toang ra, tiếp theo đấy từ bên ngoài bước vào hai người đàn bà.

Tuy ánh đèn rất tờ mờ nhưng Hoa sĩ Kiệt cũng nhận ra hai kẻ vừa vào là hai người đàn bà, đi đầu là một nữ lang lụa trắng bịt mặt, dáng vóc yêu kiều phủ kín trong lớp áo dài trắng tha thướt phủ đến tận chân, thần thái cao sang, mái tóc vàng kim dụ

xoã trên hai bờ vai thon tròn.

Hoa sĩ Kiệt lập tức nhận ra nữ lang nọ chính là nữ lang bịt mặt trên Kim đỉnh Nga mi Sơn độ nào, lòng chàng càng thêm kinh hãi.

Chàng vội xoay mắt nhìn sang cô gái đi phía sau, té ra là một cô gái áo vàng mặt mày cực kỳ xấu xí.

Vừa bước vào nhà, cô gái xấu xí áo vàng liền vỗ tay ba tiếng, bốn cô gái đang mai phục trên bốn góc mái nhà liền nhảy xuống.

Nhưng lúc này gương mặt như hoa tợ ngọc của bốn người lúc nãy đã biến thành bốn khuôn mặt quái dị gớm ghiếc. Hoa sĩ Kiệt càng cảm thấy như mình rơi vào mộng tượng xa mù hoang mang không sao hiểu nổi.

Năm cô gái xấu xí với năm màu áo bất đồng ấy, nhất tề quỳ xuống nữ lang bịt mặt cúi đầu làm lễ :

- Chúng đệ tử khấu kiến sư phụ !

Nữ lang áo trắng bịt mặt cười khẽ cất tiếng :

- Hãy đứng dậy tất cả ! Các con đã chuẩn bị hình cụ đủ cả chưa?

Năm nàng đồng thanh đáp:

- Bẩm sư phụ, tất cả đều chuẩn bị chu đáo, chỉ đợi lệnh sư phụ là thi hành.

Năm nàng đồng rảo chân vào hậu phòng của gian nhà tranh, hì hục khiên ra vô số hình cụ, dường như sắp sửa khảo tra một tội nhân nào.

Nữ lang bịt mặt ngồi chễm chệ nơi chiếc ghế giữa nhà lớn tiếng ra lệnh:

- Giải mấy con heo bự ấy ra đây!

Năm thiếu nữ dạ ran lên một tiếng bước đến một góc nhà ấn mạnh gót chân lên sàn nhà... Sau một chuỗi tiếng rít ken két như sắt đá nghiêng vào nhau, góc nhà phía Đông Nam bỗng từ từ chuyển động nhích sang bên, khoảnh khắc sau, để lộ ra dưới nền nhà một hầm sâu hun hút.

Quái nhân xấu xí áo xanh vội vàng chui xuống hầm sâu nọ kẹp lên một người mặc áo đen, huyết đạo của người ấy dường như bị chế, nên đôi mắt cứ thừ ra mặc tình cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Hoa sĩ Kiệt sau khi nhìn rõ mặt mày của người áo đen không khỏi thán giật mình kinh ngạc.

Vì người áo đen nọ chính là Trí Huệ Tử một trong những vị Trưởng lão của Côn Lôn phái còn sót lại.

Tuổi của vị trưởng lão ấy có hơn trăm, nghe đồn sớm đã “toạ hoá” không hiểu vì sao lại lọt vào tay đám nữ ma đầu này?

Ba năm về trước chàng đã gặp vị trưởng lão này trong dịp người đến Kim Đỉnh Nga Mi để thăm viếng sư thúc tổ của chàng: Ân Vân Thượng Nhân!

Nữ lang bịt mắt đưa mắt nhìn Tri Cơ Tử cười gần ra lệnh:

- Giải mở “huyệt câm” của lão ra!

Quái nhân áo xanh vâng lên một tiếng, giơ tay điểm nhẹ lên người Tri Huệ Tử mở lấy “huyệt câm” cho ông!

Nữ lang áo xanh cất giọng uy nghiêm hỏi Tri Huệ Tử :

- Tri Huệ Tử , mi còn nhận ra ta không ?

Tri Huệ Tử đưa đôi mắt mờ mịt nhưng không kém tinh quang, chăm chú nhìn nữ lang bịt mắt giây lâu, thở dài buồn bã:

- Tất nhiên là ta nhận ra, Xà Hà Tiên Tử người định làm gì ta hôm nay:

Xà Hà Tiên Tử cười ngắt ngưỡng :

- Chỉ cần người nói ra sự bí mật của Băng Hồn Quốc, bốn tiên tử sẽ thả mi ra!

Nàng ngừng lại giây phút lại hừ lạt một tiếng tiếp lời:

- Trái lại, nếu mi chẳng chịu nói ra, sang năm ngày này cũng là ngày giỗ kỵ của mi!

Tri Huệ Tử lắc đầu thở dài :

- Băng quốc có sự bí mật chi, Băng quốc ở nơi nào, tôi một mảy may cũng chẳng biết, nếu như Tiên Tử chẳng tin, tôi cũng chẳng còn biết nói sao hơn!

Xà Hà Tiên Tử cất tiếng cười cao ghê rợn :

- Tri Huệ Tử, mi muốn chẳng nói cũng không được năm xưa mi cùng “Nga Mi” Ân Vân Thượng Nhân; “La Phù” Không Không đạo cô; “Điểm Thương” Phàm Trần chân nhân, mỗi người được một phần tư mảnh địa đồ, chỉ rõ phương hướng tìm đến Băng Quốc, chuyện như thế mi còn giấu ta được chăng?

Tri Huệ Tử than dài :

- Quả thế! Mỗi người chúng tôi được một mảnh địa đồ, chẳng qua tấm địa đồ ấy là bức giả. Chúng tôi y theo phương hướng chỉ dẫn của bức địa đồ tìm tòi hơn ba tháng trời, vẫn là công không trở về...

Xà Hà Tiên Tử ngắt lời :

- Câm miệng ! Đừng giả biện, nếu quả là bức địa đồ là giả mạo, hãy đem nộ cho ta làm bằng chứng !

Tri Huệ Tử khê giạt mình, lắc đầu :

- Khi tôi trở về Côn Lôn liền đem mảnh địa đồ ấy huỷ ngay!

Xà Hà Tiên Tử giận dữ thét to :

- Tri Huệ Tử, lời của mi gạt lừa con nít ba tuổi thì hoạ may, nếu không cho mi nếm chút khổ hình, để đâu mi chịu cung khai !

Dứt lời, nàng liền quay sang hát hàm bảo quái nhân áo xanh :

- Hình cụ “Vọng côn lân”, cho lão nếm thử mùi “Vọng côn lân”

Quái nhân áo xanh cung kính dạ ran một tiếng đem ra sợi dây “băng tâm” dẻo dai gấp mười lần sắt thép, luồn vào hai ngón chân cái của Trí Huệ Tử, đoạn hét lên một tiếng xách Trí Huệ Tử treo dốc ngược lên xà nhà.

Phía dưới lại nổi lửa un khói lên, trong chất khói lại để vào một loại thuốc vừa cay vừa nồng, khiến Trí Huệ Tử nước mắt nước mũi chầm ngòam, miệng không ngớt rên rỉ đau đớn.

Xà Hà Tiên Tử đắc ý cười khanh khách hỏi:

- Trí Huệ Tử mi chịu cung khai hay không? Nếu vẫn cương lý chẳng nói, sẽ còn bao nhiêu độc hình khác đối phó với mi!

Trí Huệ Tử ảo não thở dài:

- Những gì lão phu muốn nói cũng đã nói rồi, tùy người muốn làm gì cứ làm!

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy ra lệnh:

- Hạ lão trở xuống, ta có cách xử trí lão!

Quái nhân áo xanh vội thả dây buông Trí Huệ Tử xuống.

Xà Hà Tiên Tử lại ra lệnh:

- Dắt luôn cả ba tên nọ ra đây!

Quái nhân áo xanh cung kính “vâng” to một tiếng, phi thân đến miệng hầm sâu lúc nãy, kẹp luôn ba người vào hai nách, đặt xuống bên cạnh Trí Huệ Tử.

Hoa sĩ Kiệt núp kín trên mái nhà, quét mắt nhìn kỹ ba người nọ, té ra là “Điểm Thương” Phàm Trần chân nhân, “La Phù” Không Không đạo cô, cùng sư thúc tổ của chàng : Á Vân thượng nhân.

Vừa nhận ra ba người ấy, Hoa sĩ Kiệt vụt nghe máu nóng sôi trào, và giữa lúc chàng sắp sửa có những hành vi bạo động.

Chợt sau lưng có một bàn tay lẹ làng chộp cứng lấy bả vai chàng giữ lại, Hoa sĩ Kiệt giật bắn mình vội quay đầu nhìn ra sau...

Lão già áo xanh vẫn giữ cứng lấy đầu bả vai chẳng buông, một mặt dùng mắt ra dấu không cho chàng vọng động.

Hoa sĩ Kiệt nuốt ực một tiếng, hướng về phía lão già áo xanh nhè nhẹ gật đầu như hiểu ý!

Từ dưới nhà bỗng vang lên một giọng rên rỉ thật não lòng thu hút lấy nhãn quang của Hoa sĩ Kiệt nhìn trở xuống.

Lúc ấy, ba nạn nhân đã được giải toả huyết đạo, mỗi người không ngớt oằn oại rên rỉ chùng như đau đớn lắm!

Xà Hà Tiên Tử ngẩng đầu cười khanh khách cất lời:

- Ngũ Âm tuyệt mạch trên người đã bị ta điểm cả rồi, võ công hoàn toàn bị phế

mất, nếu hiện giờ khôn hồn cung khai sự thật, bốn tiên tử hoá may có thể dung tha cho các người toàn mạng !

Ẩn Vân thượng nhân cả giận mắng to :

- Yêu phụ tâm địa quả độc ác, ngâm dùng thủ đoạn ám toán lão phu, lại còn dám mượn danh nghĩa của lão phu mạo thơ triệu tập ba lão hữu của ta, tâm nguyện mi đã thoả, bọn ta đều bị sa vào tay hãm hại của mi, lão phu sống chẳng thể báo thù, dù chết cũng quyết làm quỷ dữ, bắt cho được yêu phụ mi!

Xà Hà Tiên Tử cười thách thức :

- Ẩn Vân lão mũi trâu mi đừng nói chuyện nằm mơ nếu như mi chịu nói rõ đường đi Băng quốc nơi nào, đối với bốn bọn người, ta sẽ mở rộng lưới phóng sinh !

Ẩn Vân thượng nhân cười lạt :

- Yêu phụ, nếu như bản đạo thật đã tìm được Băng Quốc lấy được những vật kỳ bảo nơi ấy, thì hôm nay đâu lại sa vào tay của yêu phụ mi?

Xà Hà Tiên Tử nạt đùa.

- Khỏi nguy biện nhiều lời, bốn bọn người bằng lòng giao bức địa đồ Băng Quốc ra, ta sẽ tha mạng cho các người!

Ẩn Vân thượng nhân cười gằn:

- Mụ yêu phụ ngu ngốc bốn mảnh địa đồ đó đều là giả cả! Chỉ có bốn câu thơ mới có thể tìm đến Băng Quốc.

Xà Hà Tiên Tử sắc mặt dịu lại cướp lời :

- Được rồi ! Nếu mi bằng lòng đọc bốn câu thơ ấy ra, ta cũng tha mạng cho bốn người được.

Ẩn Vân thượng nhân hừ khan một tiếng gạt ngang :

- Đừng nói chi ta không biết, mà dù có biết được cũng không bao giờ hé răng nửa lời với một yêu phụ tâm địa độc ác hơn rắn rít như mi!

Xà Hà Tiên Tử mặt liền đổi sắc quát to :

- Lão mũi trâu Ẩn Vân, mi thật cứng cỏi chẳng chịu nói phải không ?

Nàng quay lại ba người còn lại :

- Trong bốn người kẻ nào chịu nói ra bốn câu thơ ấy, là chuộc được sinh mạng của mình !

Lời Xà Hà Tiên Tử vừa dứt, Tri cơ Tử, Phàm Trần chân nhân Và Không Không đạo cô đưa mắt nhìn nhau đồng cảm nghĩ.

Không Không đạo cô cười khẩy lên tiếng :

- Trừ phi nàng không phải là yêu phụ “Xà Hà” bằng không, đừng mong biết được bốn câu thơ ấy !

Xà Hà Tiên Tử giận đến nổi đôi mắt cơ hồ toé ra lửa:

- Các người chẳng chịu nói, đừng ăn năn về sau !

Bốn người chẳng buồn đáp lời, xếp bằng ngồi im trên mặt đất, thần sắc thản nhiên như thần tăng nhập định chừng như đã đem việc sống chết của bản thân bỏ hẳn ngoài tai.

Xà Hà Tiên Tử càng như lửa cháy thêm dầu :

- Chẳng cho bọn người nếm ít nhiều vàng đá, để gì các người chịu cung khai !

Dứt lời nàng quay sang lão già áo xanh ra lệnh:

- Dùng thủ pháp tối độc “Kê dâm chi pháp” đối phó với bọn chúng !

“Kê dâm chi pháp” một pháp điểm huyết rất ác độc, khơi động lòng dâm của con người, như một con gà trống dù đập bao nhiêu mái cũng chẳng thỏa lòng dâm. Kẻ nào mắc phải thủ pháp ấy dù đạo đức tinh tu thế nào cũng bị tà niệm bốc dậy mà huỷ hoại cả thanh danh.

Do đấy cả bốn người nghe nhắc đến tên “Kê dâm chi pháp” đều biến hân sắc mặt, Không Không đạo cô trừng mắt căm hờn, quát to:

- Chúng ta tu luyện cả đời, thân danh trong sạch mong khi chết trả về thanh bạch cho “ngã thân” người không nên làm chuyện thất đức như thế !

Xà Hà Tiên Tử cười lạt :

- Nếu chẳng dùng hình phạt thảm độc ấy, bọn người đâu chịu cung khai sự thật ra!

Ẩn Vân thượng nhân cũng quát mắt nạt to :

- Yêu phụ, dù mi có nghiền nát xác thân bản đạo thành vạn đoạn cũng nhất định chẳng hé răng cho mi biết nửa lời! Hiện tại giang hồ còn “ba nam hai nữ” có thể liên tay chế ngự được mi. Nếu như để mi vào được Băng Quốc, thu hoạch được kỳ duyên, thì võ lâm chắc đã phải mặt thế !

Xà Hà Tiên Tử tức tối quát lên lanh lảnh :

- Không nói cũng chẳng quan trọng, bốn tiên tử phá hoại được một đời tinh tu thanh bạch của các người cũng đủ hả dạ hận thù rồi!

Tay phải nàng, năm ngón xoè rộng nhất tề búng ra bốn viên thuốc vừa vắn không một chút sai lệch chui lọt vào họng bốn người, tay trái đồng thời điểm lia trên từng huyết đạo của họ !

Bốn người sắc mặt tái bệch, tức giận đến run bần bật cả châu thân.

Xà Hà Tiên Tử trái lại rất đắc ý, buông giọng cười lên lanh lảnh :

- Vở hài kịch kê dâm sắp sửa khơi màn!

Bốn nạn nhân đồng thở dài ão ão nhắm mắt trầm lặng...

Bốn viên thuốc vừa rồi Xà Hà Tiên Tử búng vào miệng mỗi người là một xuân

được kích dâm rất độc hại tên gọi “Âm hoá thực hồn hoàn”.

Nạn nhân nào nuốt phải xuân dược ấy độ thời gian tuần trà sau, trong cơ thể liền phát sinh một thú tính kích động dữ dội lòng dâm hùng hực mong đối lý trí bắt buộc phải “giao dâm” cho kỳ được, kẻ bị thuốc khá nặng lúc giao dâm mất cả bản tính con người vô vậ thô bạo không khác chi cầm thú!

Quả nhiên độ giây khắc sau sắc mặt bốn người đỏ ửng như say rượu, đôi mắt ngời ngời những tia nhìn thèm thuồng cực độ.

Bốn người cố sức nghiêng răng vận công để chế hãm lòng mình, nhưng dâm tính trong cơ thể càng lúc càng xung động mãnh liệt hơn...

Dần dần... mọi người như mất đi bản tính, Điểm Thương Phàm Trần chân nhân vụt quét bắn đôi mắt đỏ ngầu nhìn hao hao vào thân hình của Không Không đạo cô, trong cổ họng không ngớt phát lên những tiếng gừ gừ quái dị như tiếng mèo đực gọi cái.

Bất thần, ông hét lên một tiếng thật to, xé toan quần áo trên bản thân, chạy nhào đến ôm gọn Không Không đạo cô vào lòng.

Và cũng thời gian ấy, Không Không đạo cô hơi thở đứt đoạn từng hồi, từ cổ họng cũng phát lên những tiếng gừ gừ đầy dâm dật, giơ tay rút phăng lấy những gì che đậy trên người, ôm chầm lấy Phàm Trần chân nhân với một thái độ vô cùng thỏa thích...

Tri Huệ tử, Ân Vân Thượng Nhân trong hòng đồng thời cũng găm gừ rú lên những âm thanh thèm khát dục vọng điên cuồng nhảy bổ đến đành lấy Không Không đạo cô...

Đáng thương thay, bốn người đều là những bậc chân tu đức hạnh, trong một phút lỡ cơ sa hãm vào độc thủ của kẻ địch đến nỗi mất đi bản tính đạo hạnh, giằng co đấm đau nhau mất còn vì một chữ “dục” mà suốt đời họ đã ghê tởm gớm nhòm...

Chỉ giây phút sau, bốn người đã biến thành bốn con người máu, không, bốn con dã thú khát máu thì đúng hơn, đang lăn lộn cấu xé nhau dưới mặt đất, để tranh lấy một “cái” về mình!

Hoa sĩ Kiệt không thể lặng hơi để mục kích thêm, chàng quát lên một tiếng giận dữ, dần thoát khỏi tay lão già áo xanh và nhảy vụt xuống giữa nhà.

---o0o---

Hết hồi 6